

CRUISE – FERÐAVINNA

» Tjaldrið kemur aftur á hvørjum árið. Tað er sera punktligt, júst sum týskar. Ein pünktlicher vogel.

FERÐALEIÐARIN
ODDUR Í BUSSINUM

– Heini Holm, svarar ein annar aftur við týskari dialekt, tá ið bussurin fer fram við firmabilinum hjá málarameistararum í Kvívík, og setir kósina suðureftir.

Børkubøndi í søkjaranum

Í Leynum ger sjafføurin úr Sumba ein steðg, so at fólk sleppa út at síggja laksa-trappurnar.

Oddur hevur greitt frá hvussu laksurin kemur niðan í áirnar um summarið og hvussu fólk úr silaveiðifelagnum hava spent fuglaræðarar úr bláum plastikki tvørturum Leynará fyri at verja laksin.

Fleiri ganga oman móti trappunum og taka myndir. Men tað sæst, at blómurnar í bønnum hava minst líka stóran áhuga.

– Knabenkraut, sigur Susanne Rødel, og siktir við linsuni eftir einum reyðum børkubónda, sum stendur omanfyri landsvegin í Leynum. *Klikk*, sigur tað.

Hon er um 30-ára aldur og er millum tey yngstu í bussinum. Er í ferðalagi við manninum, verforeldrunum og mammu síni.

SØGA

Múrin í Kirkjubø er obligatoriskur á eini føroyaferð

– Tað er deiligt og hugnaligt at koma higar, tí hetta er so nógv øðrvísi enn tað, vit eru von við. Bæði náttúran og søgan. Tað minnir eitt sindur um Skotland, men tað er eitt sindur kaldari enn vit eru von við. Har heima eru tað 37 hitastig í lýtuni, smílist Susanne, sum áður hevur ferðast í Íslandi, Grønlandi, Skotlandi og Russlandi.

Kalt Photo-stop

Í bussinum á veg til Kirkjubøar greiðir Oddur frá serføroyskum fyribrygdam.

Um føroyingar, sum kunnu fáa ES-pass, hóast Føroyar eru uttanfyri ES. Sum innflyta olju í stórum nøgdum til ravmagnsframleiðslu, hóast áirnar uttanfyri rútin brúsa av orku. Um bilarnar, sum eru so vanligur í hesum lítla landi, at sjálvt nólsoyngar iki klára seg uttan. Og tá, ið hann avdúkar, at í Havn

er ókeypis at koyra í bussi, reagera gestirnir við bilsni og einum "voila".

Onkur hevur hug at lata eyguni aftur. Tey mongu inntrykkini tera upp á kreftirnar.

Á Oyggjarvegnum við útsýni yvir Havnina er eitt photo-stop.

Tað er illfýsið og rættuliga kalt. Fólk kroka sum seyður niðanfyri bussi, meðan tey taka myndir. Tey litføgru húsini í Havn gera inntrykk.

– Mær dámar væl at ferðast og eri á ferð tvær ferðir um árið. Tað góða við hesi ferðini er, at mann fær sæð so nógv ymiskt í senn eftir so stuttari tíð, sigur Liane úr Berlin. Hon fær tó enn einaferð skotið inn, at best dámar henni sól og strendur, áðrenn hon skundar sær inn aftur í tann fjálga bussin.

Autentiskir føroyingar

Í Stokkastovuni í Kirkjubø sita tey sum á nálum og lurta, tá ið ferðaleiðarin og nýklækti søgufrøðingurin førir tey aftur í miðöld.

Á søgusavninum, í rúminum við síðuna av, hevur ein eldri maður sett seg á eina kistu. Hann fólði seg illa til passar, og hevur nú fingið ein vatnsopa at styrkja seg við, meðan Oddur sigur frá sjálvsstýrisstríðnum hjá bóndanum, hinumegin veggina.

Í túnunum í Kirkjubø fotografera tey í allar ættir. Seyðurin er mælskur í dag, og ein kona í reyðum regnjakka fær ikki hildið sær.

– Mææ, bææ, svarar hon teimum ferföttu.

Tá ið Oddur hevur verið í Múrinum og greitt frá Erlendi, bispi og katólskari tíð, fer alt fylgið yvir í Mariukirkjuna, har ferðaleiðarin við teimum musikalsku ætt-

» Her er sjarmerandi, men eg hevði ikki kunna liva her alt mítt lív.

LIANE RUDOLPH, ÚR BERLIN

arbondunum at enda syngur tjóðsingin á kórsgáttini og endurgevur so á týskum.

– Ja, Gott segne die Färöer, mein Land, umsetir hann.

Lógvabrestirnir runga. Hetta er ein persónlig uppliving, sum hugtekur.

– Tað er merkisvert, at tit hava varðveitt tykkara siðbundna livihátt, bæði politiskt og vistfrøðiliga, sigur Doris úr Sveis, áðrenn vit fara inn aftur í bussin, sum skal koyra okkum yvir aftur til Havnar.

– Tit fara ikki upp í ES, og hóast ES sigur tykkum, at tit skulu gerast at drepa grind, so halda tit fast við tykkara rætt til ókommersiella hvalaveiði.

Hon heldur, at føroyingar eru trúgvir móti sær sjálvum.

Ikki so galið veður

Á veg til Havnar fer at

regna og á Velbastaðhálsi er kjaftsvart.

– Tað, sum gjørdi størsta inntrykkið í dag var nokk seyðurin, smílist Susanne Bødel, tá ið ferðalagið stendur á molanum aftur, eftir eina útferð, sum hevur vart fýra tímar.

– Tað ber illa til at fáa eitt inntrykk av einum landi eftir so stuttari tíð, men eg havi varhugan av, at hettar er eitt lítið land, har øll kenna hvønn annan og har familja hevur týðning. Og veðrið? Ja, tað kundi verið verri, sigur hon bjartskygd, og fer so upp eftir landgongini umborð á Delphin.

Ferðaleiðarin Oddur heldur, at hóast teir noyddust at leypa eini tvey photo-stop um í dag, so var hetta tó ein meðal hampa dagur í føroyskari cruiseskipa-søgu.

NEYÐUGT STOPP

Tað kann vera langt millum almennu wc'ni og her biða tey tolin í Kvívík eftir tørni.

STÓRA LØTAN

Ferðafólkini sita hugtikin og liða á meðan ferðaleiðarin Oddur á Lakjuni syngur tjóðsingin í Mariukirkjuni.